

"Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου ή του Ταυτόχρονου Σύμπαντος και του Χώρου ως Κοινόχρηστη Ποσότητα Ενέργειας"(1986 - 2021)

Είναι μια νεότερη κοσμολογική ερμηνεία που έχει διαμορφωθεί με βάση τη γενική ιδέα ότι το Σύμπαν με όλους τους δυνατούς τρόπους στο σύνολο όλων των χρόνων - από το παρελθόν μας μέχρι το μέλλον μας - **είναι πάντα το ίδιο εντός των ορίων ενός μακρύτερου χρόνου** (μέγιστη περίοδος T_{\max}) και τίποτα δεν αλλάζει. Με μια πρώτη ανάλυση, η ιδέα για ένα πλήρες Σύμπαν και πάντοτε το ίδιο μέσα σε μια μακρύτερη χρονική περίοδο, εισάγει ένα καθοριστικό χαρακτηριστικό για όλα τα πράγματα. Εισάγει τον κυκλικό χρόνο (δηλαδή της έννοια της περιόδου και του ρυθμού) και των ρυθμιστικών ορίων **μιας μεγαλύτερης και μιας ελάχιστης περιόδου $T_{\max} - T_{\min}$** ως βασικής αρχής για την ύπαρξη όλων των πραγμάτων. Επίσης εισάγει μια αναγκαία σύνδεση και συνύπαρξη μεταξύ ανώτατου ορίου με ελάχιστο όριο. Αυτή η γενική αρχή περιέχει ως σπέρμα τη σχέση που αναζητείται στη σύγχρονη φυσική με άλλους όρους, μεταξύ της θεωρίας της γενικής σχετικότητας και της κβαντικής φυσικής. Η ύπαρξη ορίων είχε αγνοηθεί για την έρευνα και την πρόοδο της φυσικής για πολλούς αιώνες. Αντιθέτως η έρευνα των φυσικών φαινομένων γινόταν με την αντίθετη άποψη. Η απουσία ορίων στη φύση ήταν ένα δόγμα και η τεράστια εμπειρία με παρατηρήσεις για περιοδικά φαινόμενα είχε υποβαθμιστεί και παρά τη γνώση για τις παγκόσμιες φυσικές σταθερές. Με την έννοια του πλήρους Σύμπαντος επιβάλλεται το χαρακτηριστικό ενός ορίου στο χρόνο, συνεπώς στο φυσικό χώρο και το μήκος καθώς και όριο για τις μεταβολές όλων των θεμελιωδών φαινομένων ακόμα και στον αριθμό των πραγμάτων.

Η εισαγωγή αυτών των γενικών ορίων, ακόμη και με αυθαίρετο τρόπο, επιβάλλει πολλές συνέπειες και διορθώσεις σε ορισμένες σχέσεις της φυσικής, οι οποίες είχαν ως αξιόπιστο δεδομένο, ότι το μήκος, ο χρόνος και η ενέργεια και άλλα εξαρτώμενα μεγέθη ή ποσότητες μπορούν να μειωθούν ή να αυξηθούν απεριόριστα. Στη φυσική, αυτά τα όρια καθορίζονται τουλάχιστον στην ποσότητα μάζας και ενέργειας, στο μήκος, στο χρόνο και στο ρυθμό, σε όλες τις δυνάμεις και - χωρίς επίγνωση- αυτά περιλαμβάνονται σε λίγες καθολικές σταθερές (κυρίως c , G , h). Η αρχική ιδέα θυμίζει αρχαίες φιλοσοφικές σκέψεις. Πράγματι, αυτή η νέα θεωρία δεν ξεκίνησε με ανακαλύψεις από τη σύγχρονη φυσική και αστροφυσική ούτε με κάποιες τυχαίες παρατηρήσεις. Αυτή η θεωρία ξεδιπλώνεται με την ορθολογική σκέψη για τα κοινά χαρακτηριστικά όλων των πραγμάτων και πολλά διαφορετικά φαινόμενα μειώνονται σε έναν ελάχιστο αριθμό θεμελιωδών φαινομένων. Έτσι οι πιο στενές σχέσεις των πραγμάτων αποκαλύπτονται, τα φαινόμενα ενοποιούνται και όλες οι διαφορές τους εξηγούνται από τη μεταβολή λίγων θεμε-

λιωδών φαινομένων, όπως είναι η κίνηση και η ισορροπία.

Σύμφωνα με τη Θεωρία για ένα Πλήρες Σύμπαν ο χρόνος είναι τελειωμένος για το πλήρες Σύμπαν μέσα σε ένα μέγιστο χρονικό διάστημα. Ενώ όλα τα ξεχωριστά πράγματα είναι σε μικρότερα χρονικά όρια και το Σύμπαν ποτέ δεν σταματάει να γίνεται σε σχέση με αυτά! Το παρελθόν και το μέλλον - όπως τα ορίζουμε σχετικά - αποτελούν ένα ευρύτερο "τώρα" του **100% Σύμπαντος**. Το Σύμπαν στο σύνολο του χρόνου είναι ολοκληρωμένο πριν από τη σχετική στιγμή στην οποία τα μέρη του ξεκινούν να υπάρχουν. Ενώ αντιθέτως για τα μέρη του το πλήρες Σύμπαν είναι σχεδόν όλο απών, σαν κενός χώρος! Η ελάχιστη χρονική στιγμή του Σύμπαντος δεν βρίσκεται πριν από την ύπαρξή του. Η αρχή του Σύμπαντος δεν είναι πραγματικά μια αρχή χωρίς το Σύμπαν, δεν είναι μια αρχή της δημιουργίας ολόκληρου του Σύμπαντος. Είναι μια σχετική αρχή της δημιουργίας του, με μια ταχεία φυσική διαδικασία σε μικροσκοπικές διαστάσεις, με την οποία το πλήρες Σύμπαν απομονώνεται και μένει σχεδόν ανενεργό με το φαινόμενο του παγκόσμιου χώρου που περιέχει ύλη. Σε γενικές γραμμές, τα δομικά στοιχεία που συνοψίζονται στην έννοια της "ύλης" είναι οι **αρχικοί τρόποι** (φορείς) με τους οποίους το Σύμπαν αρχίζει να αναδημιουργείται σαν εξωτερικό (και εμμέσως) στις **ελάχιστες στιγμές του**. Ενώ το πλήρες Σύμπαν είναι σχετικά απών με την παρουσία ενός πεπερασμένου και δυναμικού χώρου. Το πλήρες Σύμπαν δεν έχει την αρχή (της ύπαρξης και της ποιότητας) σε ορισμένες ξεχωριστές ουσίες ή σε μια ποσότητα σωματιδίων και δεν είναι αποτέλεσμα κάποιας σύνθεσης που προηγήθηκε. Η μεγαλύτερη περίοδος θεωρητικά μπορεί να διαιρεθεί σε άπειρες μικρότερες στιγμές. Όμως στη φύση η μεγαλύτερη περίοδος δεν αποτελείται από απεριόριστα μικρότερες στιγμές, διαφορετικά το Σύμπαν δεν θα ήταν το ίδιο και η ενέργεια σταθερή μέσα στα όρια του μέγιστου χρονικού διαστήματος. Επιβάλλεται ένα ελάχιστο όριο χρόνου που αποτελεί τον **ελάχιστο χρόνο αλληλεπίδρασης** t_{\min} και τη σχετική αρχή του χρόνου για τα σύνθετα πράγματα.

Το όριο για τη διαίρεση του χρόνου (t_{\min}) είναι ένα από τα πρώτα καταπληκτικά συμπεράσματα που προκύπτει όταν θεωρούμε το Σύμπαν σταθεροποιημένο (και ταυτόχρονο) μέσα στα σταθερά όρια ενός συνολικού χρόνου (μέγιστη περίοδος). Η **αντιστοίχιση των δομικών στοιχείων και των αλληλεπιδράσεών τους με τις μικρότερες χρονικές περιόδους** είναι ένα από τα πρώτα σημαντικά συμπεράσματα για να εξηγηθεί πώς η φύση δημιουργεί και ανανεώνεται. Στους ελάχιστους χρόνους αλληλεπίδρασης αντιστοιχούν κάποια ελάχιστα "πράγματα" (σε κοινή γλώσσα) ή ορισμένα ελάχιστα ποσά ενέργειας (στη γλώσσα της φυσικής). Για να εξηγηθεί λοιπόν η αρχή του κόσμου πρέπει να ερευνηθεί πώς οι ενεργειακές μεταβολές συντηρούνται σαν αμείωτες περιοδικές ταλαντώσεις ενέργειας με εξαιρετικά υψηλούς ρυθμούς και όπως τα στάσιμα κύματα. Η "ύλη" και τα

"**σωματίδια**" είναι τέτοιες στοιχειώδεις ποσότητες ενέργειας οι οποίες διατηρούνται με την περιοδική μεταβολή και ανταλλαγή της ενέργειας $h \cdot f$, με φαινόμενα κυματικής κίνησης, με τους πιο γρήγορους ρυθμούς της φύσης και με περιοδικές διακυμάνσεις σε μια κοινόχρηστη ποσότητα ενέργειας. Στη Θεωρία για ένα Πλήρες Σύμπαν συμπεραίνουμε ότι υπάρχει ένα ελάχιστο και ένα μεγαλύτερο χρονικό διάστημα (T_{\min} , T_{\max} , T_{uni} , f_{\max} , f_{\min}) και αντίστοιχα μια ελάχιστη και μεγαλύτερη απόσταση / μήκος. Αυτή η σκέψη επιβάλλει θεωρητικά όρια για όλα τα φαινόμενα, μεταξύ των οποίων και ένα **όριο στην αύξηση της ταχύτητας V_{\max}** , που είναι ένας συνδυασμός μήκους και χρόνου, που παρουσιάζεται ως κίνηση. Στη φυσική έχουν αποδεχθεί το όριο στην ανώτερη ταχύτητα κίνησης V_{\max} ως αξίωμα, χωρίς καμία εξήγηση. Επίσης, το όριο για τη μεγαλύτερη απόσταση επιβάλλει την καμπυλότητα του ελεύθερου χώρου με την αύξηση της απόστασης και ανάλογα με την ταχύτητα. Η κίνηση σε ελεύθερο χώρο δεν είναι απεριόριστη ευθεία γραμμή (ούτε για το φως), διότι ένας απεριόριστος χώρος θα σημαίνει μεταξύ άλλων απεριόριστο χρόνο αλληλεπίδρασης και σε τελική ανάλυση ένα Σύμπαν με απεριόριστη ποσότητα ενέργειας.

Στη βάση αυτής της ιδέας για ένα μακρύτερο και αντίστοιχα ένα ελάχιστο χρονικό διάστημα, ερμηνεύονται πολλοί νόμοι και ένα πλήθος διαφορετικών φαινομένων συνδέονται (με αναλογίες). Τέτοια φαινόμενα όπως είναι ο ελάχιστος χρόνος t_{\min} , το ελάχιστο μήκος λ_{\min} , η ελάχιστη ενέργεια μεταβίβασης $E_{\min} = h \cdot f_{\min}$, η οριακή ταχύτητα V_{\max} , η ελάχιστη και μεγαλύτερη δύναμη F , ο ελάχιστος ($\pm a_{\min}$) και ο μέγιστος ρυθμός μεταβολής της ταχύτητας ($\pm a_{\max}$), το όριο στην αύξηση της αδράνειας, το όριο στο μεγαλύτερο μήκος και η καμπυλότητα του χώρου, η δυναμική σχέση μεταξύ του πεπερασμένου χώρου και ύλης, η βαρύτητα ως ανεστραμμένη ακτινοβολία, ο ισότροπος χώρος, η σταθερότητα και οι στάσιμες καταστάσεις στη κυματική δομή της ύλης, οι παγκόσμιες φυσικές σταθερές, η μέγιστη ποσότητα ενέργειας που μπορεί να μεταδοθεί με κυματικό τρόπο ($E_{\max} = h \cdot f_{\max} = F_{\max} \cdot \lambda_{\min}$) και πολλές ειδικές περιπτώσεις. Για την επιβεβαίωση των ορίων που έχουν τα φυσικά μεγέθη και πώς ακριβώς η φύση ανανεώνεται και διατηρείται ενώ τα φαινόμενα μεταβάλλονται, η διερεύνηση αρχίζει από τις παγκόσμιες φυσικές σταθερές. Οι παγκόσμιες φυσικές σταθερές για την ταχύτητα του φωτός c , για το βαρυτικό πεδίο G , για τη στοιχειώδη ποσότητα h και ο λόγος π του κύκλου δίνουν μια σημαντική εξίσωση για μια μέγιστη ποσότητα αδράνειας, γνωστή ως μάζα ενοποίησης των σταθερών [$M_{\text{pl}} = \sqrt{(hc/G)}$]. Με αυτή τη σημαντική εξίσωση η θεωρητική διερεύνηση διευκολύνεται, επειδή μπορούν να υπολογιστούν οι ανώτερες και οι κατώτερες τιμές στις μεταβολές των φυσικών μεγεθών. Όμως η συσχέτιση αυτής της μέγιστης ποσότητας μάζας με τη μέγιστη

ταχύτητα του φωτός ήταν μια άγνωστη σκέψη και δίνει ορισμένες εξισώσεις για τη μάζα των σωματιδίων σε αναλογία με μια ταχύτητα. Η σχέση αυτή έχει διατυπωθεί από ανεξάρτητο ερευνητή και είναι: $C/V=M_{\max}/M$. Η ταχύτητα που εμφανίζεται από την προηγούμενη εξίσωση είναι η ταχύτητα που βγαίνει επίσης από μια εξίσωση με τη σταθερά του βαρυτικού πεδίου G προσαρμοσμένης σε μήκος κύματος αντί ακτίνας και είναι: $V=M \cdot c/M_{\max} = \sqrt{(GM/\lambda_m)}$. Από τη διερεύνηση αυτών των εξισώσεων και από τους υπολογισμούς των ορίων στη μάζα και της αντίστοιχης ενέργειας, τα σωματίδια αποκαλύπτονται ως αυξομειώσεις μιας κοινόχρηστης ποσότητας ενέργειας. Από τους πιο πέρα υπολογισμούς για τη δομή της ύλης και για τα όρια του ελεύθερου χώρου επιβεβαιώνονται η πιο στενή σχέση των σωματιδίων με το χώρο και η παρουσία του πλήρους Σύμπαντος ως μια κοινόχρηστη ποσότητα ενέργειας.

Ο ελεύθερος χώρος υπάρχει με ένα ελάχιστο όριο μήκους και ταυτόχρονα με όριο στο μεγαλύτερο μήκος. Η απόσταση στον ελεύθερο χώρο είναι επίσης μια κατεύθυνση (μήκος με γωνία), μια "ομοκεντρική" πολλαπλή απόσταση, δηλαδή είναι ακτίνα (και ισότροπος ελεύθερος χώρος με δυνατότητα ταυτόχρονης απομάκρυνσης και προσέγγισης). **Η ακτίνα δεν είναι τυχαίο φαινόμενο και άσχετο με τη δομή της ύλης.** Σύμφωνα με τη Θεωρία για ένα Πλήρες Σύμπαν, ο ελεύθερος χώρος είναι πεπερασμένος και αντιστοιχεί στην ενέργεια του (πλήρους) Σύμπαντος, που δεν έχει υλοποιηθεί. Το σύμπαν στο σύνολο του χρόνου είναι σταθεροποιημένο και υπάρχει σχετικά ως πεπερασμένος χώρος και ως κοινή αρχή για τη μεταφορά ενέργειας (με κύματα) και για τις αλληλεπιδράσεις που μπορούν να συμβούν με τα σωματίδια (στα αυξημένα χρονικά διαστήματα). **Το πλήρες Σύμπαν από την ελάχιστη ακτίνα** ($\approx \lambda_{\min}$) παρουσιάζεται (αντιστρόφως) με την ισχυρότερη δύναμη και έτσι την ονομάζουμε «πυρηνική». Η ταυτόχρονη παρουσία του Σύμπαντος φαίνεται εξωτερικά με το όριο μιας μεγαλύτερης απόστασης για τη μετατόπιση (που είναι και η ελάχιστη καμπυλότητα του ελεύθερου χώρου) και ως η ασθενής δύναμη που οι φυσικοί αποκαλούν με άλλους όρους «βαρύτητα». Οι παλαιότεροι φιλόσοφοι αποκαλούσαν αυτή τη δύναμη με τον όρο «ενότητα» και «συγγένεια» των πραγμάτων. Η ίδια δύναμη **από μια ελάχιστη απόσταση** στην μικροσκοπική δομή της ύλης παρουσιάζεται αντιθέτως ως **πυρηνική και με περιοδικό ρυθμό. Η ίδια δύναμη εξασθενημένη από τις κυματικές διαδικασίες στη δομή της ύλης εμφανίζεται ως ένα πεδίο βαρύτητας.** Όπως είναι γνωστό, η βαρύτητα επηρεάζει όλα τα υλικά πράγματα (σώματα) με την ίδια δύναμη, ανεξάρτητα από τη χημική τους σύνθεση. Φυσικά, δεν είναι ένα τυχαίο φαινόμενο και οφείλεται στον τρόπο με τον οποίο τα δομικά στοιχεία αρχίζουν να υπάρχουν από τη σταθερή ενέργεια του ίδιου χώρου, από μια κοινόχρηστη ποσότητα ενέργειας και με τις ίδιες κυματικές διαδικασίες. Η ισοτροπική μεταφορά

ενέργειας που συγκεντρώνεται με κύματα - σε αντίθεση με την αποκεντρωτική συμπεριφορά του φωτός - ενεργεί ως βαρύτητα. Στην πραγματικότητα, η ενέργεια του χώρου μεταφέρεται ακτινικά και ισόποσα **για τη διατήρηση της δομής της ύλης** και με κυματικό τρόπο για να αντισταθμίσει τα σημεία που η ενέργεια μειώνεται. Η σταθερή δομή του ατόμου είναι μια διεργασία όπου μια κυματική διαταραχή στη συνολική ενέργεια του Σύμπαντος κορυφώνεται σε μικροσκοπικά μήκη κύματος ($\lambda = h/c \cdot M$) και επανέρχεται εξαιρετικά γρήγορα σε κατάσταση ισορροπίας.

Μια ποσότητα ενέργειας μοιράζεται και παρουσιάζεται άμεσα όπως ένας κενός χώρος και αυτή η ποσότητα έχει διακυμάνσεις σε εξαιρετικά υψηλούς ρυθμούς. Η αρχή του φυσικού κόσμου συμβαίνει σε συνθήκες που προκαλούνται ταλαντώσεις, στάσιμα κύματα και ανάδραση με τις υψηλότερες συχνότητες (μεταξύ 3×10^{20} Hz – $0,4524 \times 10^{42}$ Hz), όπου το άνω όριο είναι $f_{\max} = V_{\max} / \lambda_{\min}$ (για $\lambda_{\min} \approx h$). Τα θερμικά φαινόμενα δεν λείπουν επειδή αυτά είναι ο η/μ θόρυβος και οι εξασθετισμένες δυνάμεις από τις κυματικές μεταβολές που σταθεροποιούν την ύλη. Η συνολική ενέργεια μέσα στα όρια του μακρύτερου χρόνου (διαστάσεις ισχύος P), παραμένει επίσης μια σταθερή ποσότητα. Η συνολική ενέργεια σχετικά είναι ο παγκόσμιος χώρος και αντισταθμίζει με τον γρηγορότερο τρόπο τις ελλείψεις του εαυτού του, που αποτελούν τον υλικό κόσμο. Αλλά η ροή με κύματα για αντιστάθμιση των ελλείψεων ενέργειας δημιουργεί και πάλι εξαιρετικά γρήγορα ελλείψεις και έτσι τα υλικά στοιχεία διατηρούνται, χωρίς να παύουν να αναμεταδίδουν ποσά ενέργειας μεταξύ τους (ισορροπία στην αλλαγή, συγχρονισμός και στάσιμα κύματα). Τα **σωματίδια** αποτελούν ποσά ενέργειας που ανταλλάσσονται και μεταβιβάζονται ως κύματα στα συντομότερα χρονικά διαστήματα αλληλεπίδρασης με ταχύτητα μικρότερη της μέγιστης c. Όταν αυτές οι ποσότητες κυματικής ενέργειας απορροφώνται από τα σώματα σε πιο υψηλούς ρυθμούς, τότε εμφανίζονται οι ιδιότητες των σωματιδίων. Η "Μεγάλη Έκρηξη" λαμβάνει χώρα μόλις και ο υλικός κόσμος δημιουργείται μόλις παντού από τον ελεύθερο χώρο στις μικρότερες διαστάσεις του ($\approx \lambda_{\min}$), με τις μικροσκοπικές «εκρήξεις». Το Σύμπαν όχι μόνο δεν δημιουργήθηκε ποτέ, αλλά, αντιθέτως, ήταν πάντα πλήρες. Ο κόσμος που απουσιάζει είναι άμεσα χρήσιμος, για να υπάρξει το φως, η θερμότητα, τα ραδιοκύματα και η δομή της ύλης, η ύλη μέσω της οποίας εμείς οι ίδιοι παρουσιάζομαστε ως χωριστά σώματα (στο χώρο και στο χρόνο)! Ο ελεύθερος χώρος είναι το πλήρες Σύμπαν που αναζητούν πριν από τη στιγμή του Big Bang και συμμετέχει άμεσα στη δομή της ύλης με κυματικά φαινόμενα!

Όλα τα πράγματα είναι σχηματισμοί από ταχύτερες ταλαντώσεις ενέργειας σε μια σταθερή και κοινόχρηστη ποσότητα, η οποία βρίσκεται σε κατάσταση ισορροπίας. Η κοινόχρηστη ενέργεια φαίνεται να απουσιάζει με τη μορφή ενός

ελεύθερου χώρου, επειδή αυτή η συνολική ενέργεια βρίσκεται **σε ισορροπημένη κατάσταση και πλησιάζει σε μέσες τιμές των διακυμάνσεων**. Ο παγκόσμιος χώρος είναι η αρχή και το τέλος στη δομή της ύλης με την ενέργειά του να παρουσιάζεται σε διακυμάνσεις από τη μείωση της υψηλότερης ταχύτητας και συχνότητας, σε αντίθεση με αυτά που παρατηρούμε στον συνήθη υλικό κόσμο (μεταβολή χαμηλών ταχυτήτων και αργές διαδικασίες). Η συνολική ενέργεια βρίσκεται σε κατάσταση ισορροπίας με δυναμικές διεργασίες και όλα τα δομικά στοιχεία υπάρχουν με τις ίδιες ταλαντώσεις ενέργειας ενός και του ίδιου δυναμικού χώρου. Έτσι, η ύλη παντού σχηματίζεται με τις ίδιες αναλογίες ενέργειας-χρόνου-μήκους μέσα από κυματικά φαινόμενα των πιο υψηλών ρυθμών της φύσης. Όλες οι διαφορές στα υλικά πράγματα και όλες οι φυσικές ιδιότητες της ύλης προέρχονται από τα χρονικά διαστήματα μέσα στα οποία τα ποσά ενέργειας του διαταραγμένου χώρου μεταβάλλονται, ανταλλάσσονται, μεταδίδονται και κυμαίνονται. Η πυρηνική δύναμη είναι μια ιδιότητα της συνολικής ποσότητας ενέργειας που είναι ισορροπημένη, ταυτόχρονη και κοινόχρηστη και αυτή παρουσιάζεται ως ισχυρή δύναμη επαναφοράς σε κάθε διαταραχή της ενεργειακής ισορροπίας. Οι διακυμάνσεις στην κοινόχρηστη ενέργεια του ελεύθερου χώρου και οι ενεργειακές μεταβολές στα δομικά στοιχεία είναι λεπτές διακυμάνσεις της πυρηνικής δύναμης. Τα μικρότερα ποσά της μείωσης της κοινόχρηστης ενέργειας και οι ελάχιστες επιβραδύνσεις παρουσιάζονται αρχικά με την ελάχιστη αδράνεια των ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων (κάτω από 10^{20} Hz). Όταν η κοινόχρηστη ενέργεια μειωθεί περισσότερο και ο χρόνος επαναφοράς στην ισορροπία επιβραδύνεται, τότε τα ποσά της ενέργειας παρουσιάζονται με την αυξημένη αδράνεια των εντοπισμένων σωματιδίων. Η μάζα που παρουσιάζεται στα σώματα έχει δεσμευμένη μια ποσότητα ενέργειας που λείπει από την κοινόχρηστη ποσότητα και η κοινόχρηστη ενέργεια παρουσιάζεται ως χώρος ορισμένης ακτίνας και με την πυρηνική δύναμη εξασθενημένη ως βαρυτικό πεδίο. Η συνολική μάζα του κόσμου δεν εμφανίζεται όλη ταυτόχρονα σε ένα σώμα και είναι μοιρασμένη σε ολόκληρο το (παγκόσμιο) χρόνο $T_{uni} \sim 10^{18} \text{sec}$.

Δεν υπάρχει Σύμπαν, χρόνος και χώρος χωρίς την ύλη, δηλαδή μια συνολική ποσότητα ενέργειας σε ακινησία. Αντιστρόφως, δεν υπάρχουν πρωταρχικά στοιχεία από τα οποία όλο το Σύμπαν συναρμολογείται εξωτερικά (χωρίς κεντρική, ενιαία και συγχρονισμένη ρύθμιση). Καμία θεωρία που περιγράφει τη δημιουργία των πραγμάτων από θεμελιώδη στοιχεία ή σωματίδια δεν μπορεί να δώσει μια σοβαρή και λογική ερμηνεία και σύμφωνα με την εμπειρία για την παρουσία των ίδιων δυνάμεων και ορίων παντού στο Σύμπαν. Σύμφωνα με τη Θεωρία για ένα Πλήρες Σύμπαν και Χρόνο, δεν είναι τα χωριστά υλικά πράγματα

που καθορίζουν αποκλειστικά τη μορφή του συνολικού χώρου, τη μακρύτερη απόστασή του όπου επεκτείνεται και τελικά, τους νόμους της φύσης. Αντίθετα, ένα πλήρες (100%) Σύμπαν στο σύνολο του χρόνου υπάρχει σχετικά ως πεπερασμένος χώρος και ως κοινόχρηστη ποσότητα ενέργειας για όλα αυτά που μπορούν να συμβούν και να υπάρξουν έμμεσα, διαμέσου των φορέων της υλικής αλληλεπίδρασης (ή σωματιδίων). Η συνολική ενέργεια έχει προκαθορίσει τα όρια για τις αλληλεπιδράσεις των σωματιδίων (όρια μήκους $L_{\min} - L_{\max}$, χρόνου $T_{\min} - T_{\max}$ και σε ποσότητα για τη μεταφορά ενέργειας $h \cdot 1\text{Hz} - h \cdot f_{\max}$). Το Σύμπαν για να είναι πάντοτε το ίδιο και σταθερό δεν έχει απεριόριστο χρονικό περιθώριο και τα ξεχωριστά πράγματα έχουν επίσης ορισμένα χρονικά διαστήματα για να υπάρχουν και για να δράσουν. Αυτός είναι συνοπτικά ο λόγος που στη συμπεριφορά και στις εξελίξεις τους εφαρμόζεται ένας νόμος πιθανοτήτων. Οι απαντήσεις στα ερωτήματα σχετικά με τη διατήρηση και τη δημιουργία της ύλης δεν μπορούν να δοθούν χωρίς να καταλάβουμε πώς ο ελεύθερος χώρος ως μια ισορροπημένη ποσότητα ενέργειας συμμετέχει στις υλικές διεργασίες (σε μικροσκοπικά μήκη).

~ ~ ~

Είναι εκπληκτικό ότι το μοντέλο ενός σταθεροποιημένου 100% Σύμπαντος σε μια μέγιστη Περίοδο εξηγεί και διαφωτίζει τι σημαίνει η "σχετικότητα του χρόνου" στη φύση και γιατί υπάρχει μια ανώτερη οριακή ταχύτητα για την κίνηση. Ο χρόνος αναγκαστικά είναι σχετικός επειδή υπάρχει ένας σημαντικός λόγος και αυτός ο λόγος είναι ότι το Σύμπαν στο σύνολο του Χρόνου (επίσης με τη συνολική ενέργεια) θα πρέπει να είναι πάντα το ίδιο και σταθερό! Όπως διαφαίνεται, ο κοινός χρόνος έχει στενή σχέση με μια κοινή ποσότητα ενέργειας και η ενέργεια δεν μπορεί να μεταβληθεί και να μεταβιβαστεί πιο γρήγορα από ένα ελάχιστο χρονικό διάστημα. Αυτός είναι ο λόγος για την ασυνεχή και τη ρυθμική μεταβίβαση ενέργειας με το όριο μιας ελάχιστης ποσότητας (Νόμος της Διατήρησης της Ισχύος). Έτσι σε όλα τα πράγματα επιβάλλεται να αρχίζουν με τους ίδιους ρυθμούς διακύμανσης της ενέργειας. Εάν το Σύμπαν δεν ήταν σταθερό σε ένα συνολικό χρόνο για να είναι με πλήρες και με την ενέργεια σε σταθερή ποσότητα, τότε η μεταβολή ενέργειας στις συντομότερες χρονικές στιγμές θα ήταν απεριόριστη. Η ποσότητα θα αυξανόταν ή θα μεταδιδόταν ανεξάρτητα από μια μονάδα χρόνου και τότε η κοινόχρηστη ενέργεια θα ήταν ανεπαρκής για πάντα και μοιρασμένη χωρίς διαδικασίες. **Η διατήρηση της ενέργειας θα ήταν ένα τυχαίο φαινόμενο.** Δεν θα υπήρχε η ελάχιστη ποσότητα χρόνου $t_{\min} = \lambda_{\min} / V_{\max}$ ούτε μια υψηλότερη συχνότητα f_{\max} . Τότε και τα δομικά στοιχεία θα ήταν χωρίς σύνδεση με μια σταθερή ποσότητα ενέργειας (σαν διακυμάνσεις αυτής) και συνεπώς, θα είχαν ιδιότητες τυχαία καθορισμένες από το περιβάλλον τους.

Η ενέργεια δεν μπορεί να μεταδοθεί σε απεριόριστη ποσότητα και ανεξάρτητα από τη συνολική ενέργεια του Σύμπαντος, έτσι όπως θα συνέβαινε χωρίς τη σταθερότητα της συνολικής ενέργειας. Το πλήρες Σύμπαν δεν παρουσιάζεται ταυτόχρονα σαν μια συνεχή ποσότητα ύλης και η συνολική ενέργεια παρουσιάζεται σχετικά σαν να λείπει. Ενώ αντιθέτως, ο κόσμος των ξεχωριστών σωμάτων παρουσιάζεται ως ποσότητα ύλης με τη χρονοτριβή στις διαδικασίες επαναφοράς στην ισορροπία. Έτσι το πλήρες Σύμπαν δεν παρουσιάζεται ως ταυτόχρονη πραγματικότητα. Η ασυνέχεια και τα όρια στη ροή της ενέργειας επιβάλλονται από τη διατήρηση της συνολικής ενέργειας και εξυπηρετούν την επαναφορά σε ισορροπία. Χωρίς αυτόν το νόμο, η μείωση και η μεταφορά της ενέργειας στον υλικό κόσμο δεν θα ήταν ρυθμισμένη. Ο νόμος της διατήρησης της ενέργειας, πάλι, είναι μια ποσοτική έκφραση για το νόμο της σταθερότητας του πλήρους Σύμπαντος και της ταυτόχρονης παρουσίας του. Με τον αφηρημένο νόμο για τη διατήρηση της ενέργειας προσποιούμαστε και συγκαλύπτουμε τη σχέση μεταξύ διατήρησης της ενέργειας με το πέρασμα του χρόνου και την αντίφαση που η έννοια της διατήρησης έχει με τον ατελείωτο χρόνο και τη μεταβολή.

Τελικά είναι πιο εύκολο και λογικό όταν προσπαθούμε να περιγράψουμε πώς διατηρείται και ανανεώνεται η ύλη επάνω στη γενική σκέψη για ένα Ταυτόχρονο Σύμπαν που πάντα ήταν πλήρες 100%. Είναι αδιέξοδο να μεταθέτουμε το πρόβλημα σε κάτι που υπήρχε πριν από το Σύμπαν και σε άλλες φαντασιώσεις και στον παραλογισμό για μια Δημιουργία από το απόλυτο μηδέν, για να συμφιλιωθούν λίγες αποσπασματικές παρατηρήσεις! Η ορθολογική θεωρία για ένα Πλήρες Σύμπαν και Χρόνο υπερβαίνει τη φυσική επιστήμη και καθοδηγεί την έρευνα για τη δομή της ύλης και του κόσμου. Έχει ένα σημαντικό πλεονέκτημα έναντι άλλων κοσμολογικών θεωριών. Η φυσική ερμηνεία δεν εξαρτάται από την ακρίβεια ενός μαθηματικού αποτελέσματος, δεν χρειάζεται να σκεφτόμαστε υποθετικά πράγματα και μπορεί να κατανοηθεί από φαινόμενα συνηθισμένης εμπειρίας, κάτι που δεν συμβαίνει τυχαία και η ίδια αυτή η θεωρία εξηγεί το γιατί. Το Σύμπαν, στην κοσμολογική θεωρία για ένα πλήρες Χρόνο είναι πλήρες και αυτοδύναμο (αυτοτελές), επειδή αυτό είναι άμεσα παρόν, αμετάβλητο και "συμπαγές" μέσα στα όρια ενός συνολικού χρόνου - ενώ απουσιάζει σχετικά. Το 100% του Σύμπαντος υπάρχει ταυτόχρονα και η αμεσότητα συμπίπτει με την εσωτερικότητα και την αυτορύθμιση. Από την ορθολογική ανάπτυξη αυτής της φαινομενικά παράλογης και αντιφατικής ιδέας ερμηνεύονται απίστευτα εύκολα ένα πλήθος φυσικών φαινομένων και ανοίγει ο δρόμος στη σύνδεση των φυσικών φαινομένων με τα βιολογικά!